

Heinrich Rudolph Redecker

**Heinricus Rudolphus Redeker/ I.U.D. Prof. Publ. & ad hunc actum Ampliss.
Facult. Iurid. Decanus, Ad Disputationem Inauguralem, Viri Clarissimi Dn.
Johannis Kleiböcker/ In Auditorio Maiori, d. VI. Octobr. solenniter habendam ...
invitat**

Rostochi[i]: Kilius, 1670

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn741208865>

Druck Freier Zugang

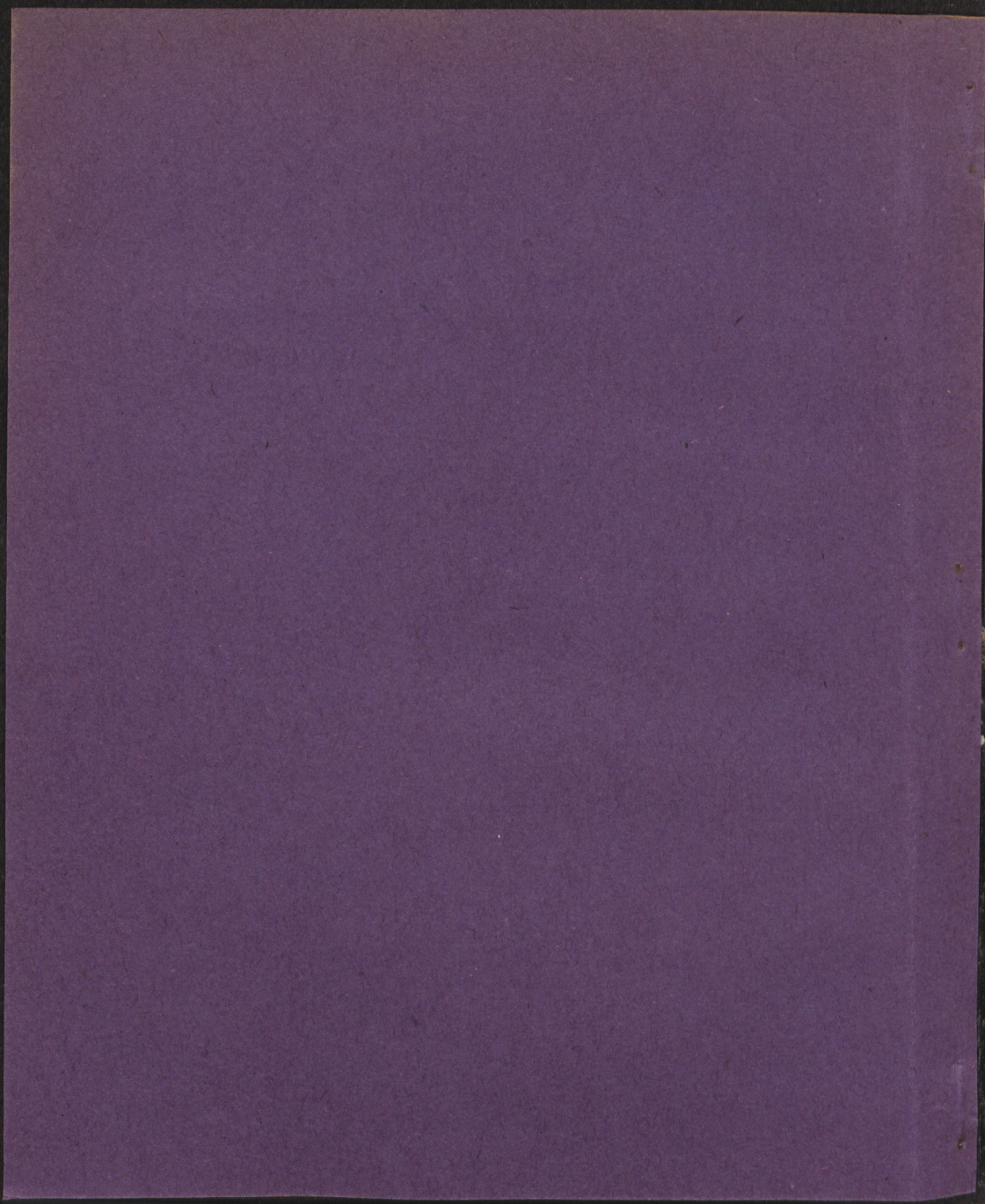
Trumpschreibung

RU für 1670.

Heinr. Rud. Redeker, Pr. /c

Joh. Kleiböcker, Rus

Mit Inge

37
HEINRICUS RU-
DOLPHUS *Redeker/*

J. U. D. Prof. Publ. & ad hunc
actum Ampliss. Facult. Jurid.

DECANUS,

Ad Disputationem Inauguralem,

VIRI CLARISSIMI

DN. JOHANNIS

Keiböcker /

In Auditorio Majori, d. VI, Octobr.
solenniter habendam,

Magnificum Dn. Rectorem,

Prænobilem utriusq; Reipub. Senatam,

Venerandum Rev: Ministerii confessum,

Florentissimam Studiosæ juventutis coronam,

Omnes deniq; Literatos, & Literatorum

Fautores,

debitâ observantiâ & humanitate

invitat.

ROSTOCKI,

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr. An. 1670.

I. N. D.

E iudicio Principis tractare aut disputare non difficile modo, sed & valde temerarium ac periculosum est. Quid n. vel majus vel sanctius, inter homines, quam dignitas imperantis, que, si salutariter in bonum publicum sustineatur, divinitas quaedam est. Sunt siquidem Imperantes, qui vicem Dei in terris subeunt, Dii terrestres, qui, a summo illo numine calig. ac terra Rectore constituti, civium commodum, securitatem, & salutem, ita sibi propositam habent, ut credant, se praeesse quidem hominibus, sed hominum causa: scilicet ut universa illa multitudo, qua subinde discors, turbida & inquieta est, legibus & exemplis ad metam publici boni, tanquam ad virtutis templum, ducatur. Hinc Claud: Imperatorem Honorium informat:

*Tu civem patremq; geras, tu consule cunctis
Non tibi: ne tua te moveant, sed publica damna.*

*Imperantes enim & parentes, arctissimo quodam vinculo constricti, unum corpus constituunt, ubi illi capitis, Hi membrorum instar sunt, nec corpus istud mysticum semet exhibere commodè potest, nisi caput ac membra, mutuo amore & uno spiritu, tanquam parte animante, consentiant. Quales itaq; in Republica Principes sunt, & illorum curiales, hi namq; plurimum sese ad nutum Domini componunt, tales reliqui solent esse cives, quibus imperant, vel potius exemplo virtutis
ant iur-*

aut turpitudinis præveniunt. Principibus quidem Imperium Di
dederunt, & subditis obsequii gloriam reliquerunt, attamen
Illi eò illustrius virtutum splendore eminere debent, quo magis,
rectè faciendo, docent cives rectè facere. Cyrus Persarum Mo
narcha non tenebat cuiquam Imperium convenire, qui non me
lior esset iis quibus imperaret. In purpurâ ac candidissimâ la
nâ minima macula longè curatius oculorum aciem perstringit,
quam si abjecta vestis squalorem tetrum induxerit. Sic Prin
cipum facta, quò magis in virtutis vel vitii laudem aut vituperi
um inclinant, eò exactius publice censura subjacent, & civium a
nimos afficiunt, adeo ut sapiusculè non sine infami nota in anna
les abeant. Omnia enim facta dictaq; Principis, teste Romano
rum Sapiente, rumor excipit, & ita in vulgus eliminat, ut vel
exemplum ejus sequatur lubentius, vel aspernetur audacius. Et
hoc est quod iterum Claudianus tam providè Honorio suo
inculcat.

Hic te præterea crebro sermone monebo,
Ut tetotius medio telluris in orbe
Vivere cognoscas, cunctis tua gentibus esse
Facta palam, nec posse dari regalibus unquam
Secretum vitiiis &c.

Hinc Principes dicuntur Illustrissimi, quia multis virtutibus opus
habent, qui in fulgidissima mundi speculâ constituti, meminisse
debent, se esse Principes, & factis suis notandis amplissimas Histo
rio graphorum pagellas completuros. Si frugi, uti officium illorum
requirit, celebrantur aternâ laude: sin minus, nefarii facti
perpetuam pariter & famosam memoriam nunquam delebunt.
Palatium Principis splendide ac magnificè exstructum, nec ullâ
unquam ruinâ aut fracturâ quassatum, ipsum Dominum vche
mentissimè commendat, cum speciosa avis puro nitidoq; gaudeat
nido, & columba non ad sordidas turres, sed ad candida tecta
veniat: Palatium autem undiq; ruinosum, scissum, fractum
aut collisum, quod suis vix ossibus coheret, non minimam sordici
tici

tiei labem Domino inurit, quoniam externa species, scite formata, haut modicum decus auctori suo affert. Ita generosus & excellens Principis animus, si actiones ad virtutis cynosuram composuerit, omnes apud magnam cum veneratione adoratur. Ubi autem licentiosius delictorum colluvie semet maculat ac confurcat, pro laude, vituperium, & pro iusta veneratione, contemptum incurrit. Navium Rectores, sive serenum sit, sive turbidum caelum, belicem suam intuentur, ne in scopulos impingant: Ita subditorum animos in illos exacte conversos videmus, quos caeli favor in sublimi posuit. Si principi, dum frenum malitia laxat, id regium esse videtur, si potentiam abutatur ad vitium; tunc nihil iniustum, quod fructuosum; nihil impium, quod sub praetextu religionis superstitiose colitur; nihil inhonestum, quod utile; nihil insidiosum aut factis fragum, quod lucrosum. Ipsa plebs praecentis Principis exemplum sequens, factum ejus legem esse arbitrat, & ita componitur orbis Regis ad exemplum, dum cuncti, Procerum vitam moresque legem esse, sequi ex praescripto vivere, arbitrantur. Ipsa gubernandi ratio in tribus vertitur cardinalibus: Salute Ecclesia, Politia, & ipsius gubernatoris. In Ecclesia vera & non simulata pietatis ratio habenda, quia purus Dei cultus firmum omnigenae felicitatis exordium est. Salus populi suprema lex est, quam si negligit Princeps, crudelis in propria viscera esse intelligitur, & officii sui immemor Reipubl. finem invertit. Est siquidem Princeps Minister Dei, ad curam & salutem hominum, ut quae Deus in univ. sum confert, ille, vice Dei, in territorium & subditos suae tutelae commissos prudenter disponat. Ipsa persona Principis non minimam sui curam requirit, quod enim dignitas ejusdem excellentior, eo magis summo studio niti debet, ne infra dignitatis splendorem se submittat. Nescio certe quantam, compositus in majestatem vultus, tribuat venerationem, quae, ex contemptu personae, fame & honoris diminutionem haut minimam capit. Uti enim potestas Imperantis à Deo est, ita singulare Dei donum aestimatur, si, quae pollet

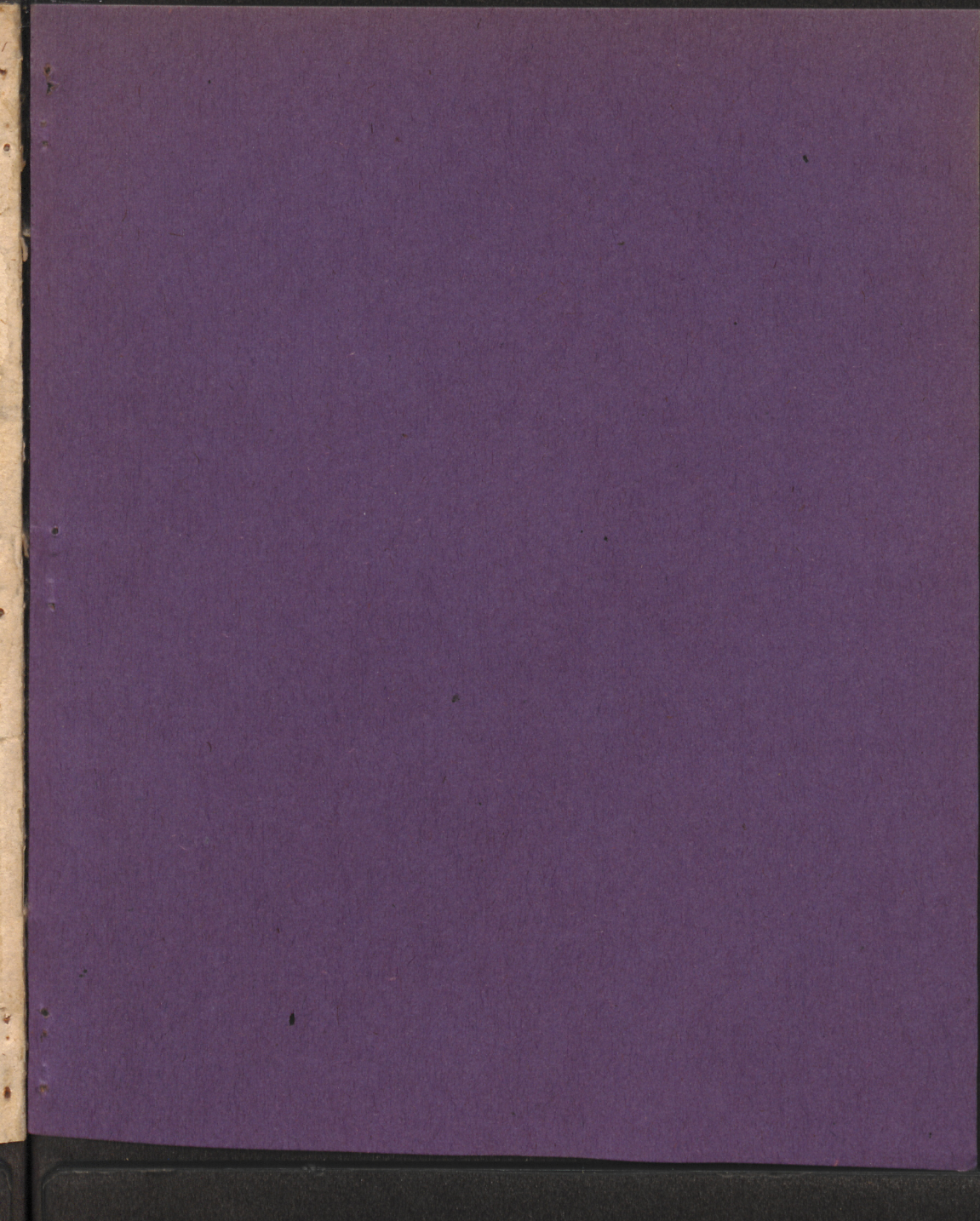
pollet auctoritate, eandem oris magnificentiâ ostendat, ita ut gestus ejus & voces, quae tum auctoritatem, tum benevolentiam imperanti concilient, saepiusculè oraculi & rescripti instar sint. Adeoq; non rarò facies illa majestate quâdam decora, non tantum salutis conservandae firmum praesidium est, sed & periculi depellendi saluberrimum remedium, uti de isthoc argumento eleganter dissertat Piccart. in Observ. Polit. Decad. 6. c. 1. Verum enim verò licet augusta isthaec & decens imperantis facies, ad augendam dignitatem ejus ampliandamq; multû conferat, at tamen longè pulchrior est virtus, quae ter magis afficit subditorum, vel quorumvis etiam animos, ut habeant quem cum reverentiâ & veneratione singulari intueantur, & cum amore imitentur. Hinc Plin. in Paneg. Trajan. Vita Principis censura est, eaq; perpetua, ad hanc dirigimur, ad hanc convertimur: nec tam imperio nobis opus est, quam exemplis. Pretiosam vestem nimium quantum exornant margaritae & lapilli pretiosiores, illamq; magis fulgidam reddunt, ita Principis personam illustriorem efficiunt virtutum pretia. Corona enim & alia Principum insignia, per se honorem nullum tribuunt, sed honoris virtute partiantur, ut sunt insigne, Senec. lib. 1. de benef. c. 1. Pius esse debet Princeps, quoniam prospera omnia eveniunt colentibus Deos, adversa spernentibus Liv. lib. 5. nec diu aut prosperè dominabitur, qui impietatis squalore semet contaminat. Deorum siquidem injuria Diis cura sunt Tacit. 1. annal. & nihil ritè, nihilq; providenter homines, sine Deorum immortalium ope, consilio, honore auspiciantur Plin. in Traj. Justus esse debet, quia justitia maximum majestatis praesidium est, legibus enim & armis invicta quondam Romanorum gens, ad stupendam illam amplitudinem, imperii terminos extendit. Nov. 24. & 25. in pr. & sublata justitiâ, regna nihil aliud sunt quàm, teste Augustino, magna latrocinia. Attamen rigor juris, ne in crudelitatem desinat, clementiâ quâdam temperandus est, quoniam summum jus, summa saepè injuria est. Hinc parvis peccatis veniam,

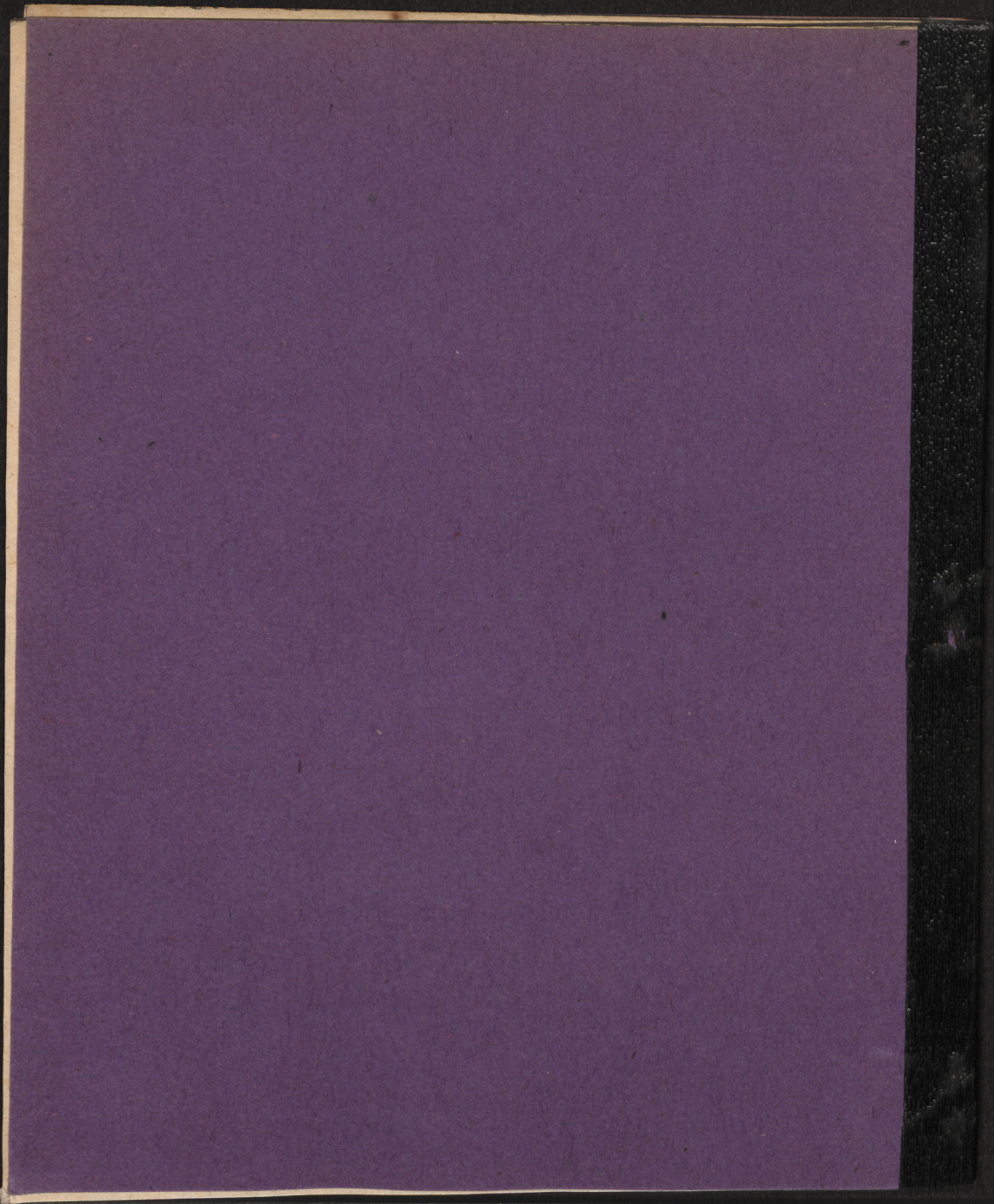
niam, magnis severitatem commendare; nec poenā semper, sed
sapius poenitentia contentum esse, ex officio Principis putat Tac-
cit. lib. 2. annal. modo nihil sit venale, aut ambitionis pervium.
Temperans esse debet, tum respectu subditorum, quoniam
isti lubentissimè, & summā quādam cum aviditate, Principum
facta perscrutari solent, ut eadem imitentur: tum respectu
sui, quia in temperantia vires debilitat, & ad facta fortia inuti-
les reddit, in fortitudine autem magnum Reipub. robur repofi-
tum est. Nec à fide & constantia discedat generosus Princi-
pis animus, quia perfidiosum ac nefarium est, datam fidem fran-
gere, proinde detestabile potius & antiquum, quàm amplecten-
dum: fides regnandi gratia violanda est: aliis rebus pieta-
tem colas. Ha sunt praecipue virtutes, quae maximè officium
Principis exornant, adeoque Digna vox est, ex sententiā Impp. The-
od. & Valent. majestate regnantis, legibus alligatum se Princi-
pem profiteri. Si tamen Potestatem Principis penitius intuea-
mur, privatorum non est, de ejus facto ac judicio procacius di-
sputare, sive agatur de administratione ecclesiastica, sive de civili,
nisi lex quaedam fundamentalis rumpatur, vide Grot. de J. Pac.
& Bell. l. 1. c. 3. cum isthaec disputatio ad seditionem facere possit:
Hinc Valentinianus Imperator militibus duriora postulantis:
Ut me ad imperandum vobis eligeretis, in vestra situm e-
rat potestate, o milites: at postquam me elegistis, quod
petitis, in meo est arbitrio, non vestro. Vobis tanquam
subditis competit parere, mihi quae facienda sunt cogitare.
Optimè Tacitus: Quomodo sterilitatem & imbres nimios
& coetera naturae mala, ita luxum vel avaritiam dominan-
tium tolerate. Vitia erunt donec homines. Licitum
quidem est tractare de potestate Principis, quae, qualis & quanta
illa sit, haec enim ad notitiam politicam apprime faciunt. Imo
turbulentum obrectatorē, nisi exemplo noceat, aut ad poenam ex-
quiri debeat, generosus Principis animus contemnit l. un. C.
si quis Imper. maled. Facta tamen Principis, & judicia non
debent

debet malitiosè in dubium vocari, hoc enim ab ausu seditioso vix alienum, quare Optimi Imperatores id sacrilegii instar reputarunt l. 3. C. de Crim. Sacril.

Hanc legem Vir Clarissimus *DN. JOHANNES Kleiböfer* / Juris Candidatus eximius, Cognatus meus dilectus, loco disputationis inauguralis, commentandam suscepit: quid a. in isto studio præstiterit, non meo equidem indiget encomio, cū ipsemet se lectori commendet. Prout enim in jure privato, pariter ac publico, solide addiscendo, inde fessam adhibuit, per longum ferè tempus, industriam, ita tandem laborum exantlatorum expectat præmium, seu summos, quos jure meruit, in Jurisprudentiâ honores. Natus autem is est Anno 1642. in Oppido *Wöerden* / Diocæsis *Osnabrugensis*, Patre, ut reliquos majores claritudine nominis & famæ honestissimos præteream, Viro Spectatissimo *DN. MELNHARDO Kleiböfer* / Senatore & Mercatore ejusdem oppidi integerrimo, Matre autem *ANGELA Hafen* / feminâ Virtutum laude conspicuâ. Qui Optimi parentes, cum, ex primâ hujus Candidati nostri ætate, intelligerent, adesse ingenium, si cultura debita accedat, studiis aptum, nullum thesaurum pretiosiorum, nullumq; patrimonium stabilius, filio suo relinquere posse, crediderunt, quàm ingenuam educationem. Proinde nihil, quod ad eum, bonis literis solide informandum, pertinere arbitrati sunt, intermiserunt: quin potiùs omnibus viribus id egerunt, ut illum limandum poliendumve fidelibus Præceptoribus committerent, sine illorum n. præsidio & adminiculo frustra quem ad solidam humanioris literaturæ cognitionem, vel aspirare vel pervenire posse sibi persuasissimum habuerunt. Quæ itaq; domi præstare, si maximè voluissent, non potuerunt, ex Scholâ Senatoriâ *Osnaburgensium*, quæ illo tempore clarissimis viris maximè florebat, sperabant. Quapropter restitutâ, post tricennale

nale bellum, quod Westphalicas terras nimium quantum
devastarat, pace, illum disciplinæ Scholasticæ submiserunt.
Cum autem successu temporis eos, in literis humaniorib⁹,
progressus fecisset, ut dignus judicaretur, qui summâ cum
fiducia in scholas regias iret: non tantum Parentum suo-
rum arbitrio, sed & *Viri Clarissimi Dn. M. TOBLÆ KUGEL-
MANNI, Scholæ Osnaburgensis Rectoris dignissimi, Præceptoris
sui fidelissimi, amici nostri singulariter colendi*, suâsu, A. 1661. in
hanc nostram Academiã se contulit; & studii legalis cursum
felicissimè incepit. Non n. nostro duntaxat usus est Musarũ
Hospitio, sed nostris etiã studiis imbui, ut tandem bonis pos-
sit abundare præceptis, oppidò desideravit. Illo enim bona-
rum literarum viatico instructus ad nos venit, ut posset sese
vasto illi juris oceano tutò committere, plenisq; in illo velis
navigare. Præterquam enim quod meâ assiduè us⁹ est infor-
matione, Ampl. & Excellentissimos in jure Professores, *Dn. D.
Rhanium, p. m. Dn. D. Lemkenium, Dn. D. Laurenbergium, b. m.
Dn. D. Woldenbergium, & Dn. D. Radovium, Prof. P. Collegas &
Amicos meos singulariter honorandos*, tũm publicè, tũm priva-
tim, jura dextrè interpretãtes, maximã cũ industriã audivit,
nec audivit tantum illos, sed & in publicis disputationibus
sedulus fuit disceptator. Et sub meo Præsidio, Examen juris
secundũ, laudabiliter defendendum sustinuit. Postquam
itaq; legitimæ scientiæ studiũ felicissime decurrit, secundo
vento in portum delatus est, quoniã in examine Juris, sic fati-
s rigoroso, se cũ laude exhibuit: proinde splendor in jure
titulos nõ tam videtur ambire, quàm diu meruisse: Dispu-
tationem itaq; hanc Inauguralem, quam satis doctè conscrip-
sit, in majorem legitimæ scientiæ fidem, publico examini
submittere constituit. Ad quem actum solennem, Ego, ut eò
augustior reddatur, omnes Literatos & Literarum Fautores
eã, quã decet, observantiã & humanitate invito.
P. P. Rostoch. sub sigill. Fac. Jur. die 25. Sept. Anno M. DC. LXX.

pollet auctoritate, eandem oris magni-
 stus ejus & voces, qua tum auctoritas
 imperanti conciliant, sapiusculè ora-
 Adeoq; non rarò facies illa majestate
 salutis conservanda firmum presidium
 lendi saluberrimum remedium, uti
 ter dissertat Piccart. in Observ. P
 rum enim verò licet augusta isthæc &
 ad augendam dignitatem ejus ampli-
 tamen longè pulchrior est virtus, qua te-
 vel quorumbis etiam animos, ut hab
 & veneratione singulari intueantur,
 Hinc Plin. in Paneg. Trajan. Vita
 perpetua, ad hanc dirigimur, ad hanc
 imperio nobis opus est, quam exemp-
 mium quantum exornant margarita
 lamq; magis fulgidam reddunt, ita
 rem efficiunt virtutum pretia. Co-
 pum insignia, per se honorem nullum
 parti duntaxat sunt insigne, Senec. l
 debet Princeps, quoniam prospera
 Deos, adversa spernentibus Liv. lib.
 minabitur, qui impietatis (squalore /
 siquidem injuria Diis cura sunt Tac
 nihilq; providenter homines, sine
 consilio, honore auspiciantur Plin. in
 quia iustitia maximum majestatis p
 & armis invicta quondam Roman
 lam amplitudinem, imperii termino
 25. in pr. & sublata justitiâ, regn
 Augustino, magna atrocinita. A
 delitatem desinat, clementiâ quâdam
 summarum jus, summa sæpè injuria

dat, ita ut ge-
 benevolentiam
 pii instar sint.
 ra, non tantum
 periculi depel-
 limento eleganti
 . S. C. I. Ve-
 nerantis facies,
 iū conferat, at
 t subditorum,
 um reverentiâ
 ore imitentur.
 nsura est, eaq;
 ur: nec tam
 am vestem ni-
 etiosiores, il-
 sonam illustrio-
 & alia Princi-
 honoris virtute
 f. c. i. Pius esse
 iunt colentibus
 ut prosperè do-
 nat. Deorum
 & nihil ritè,
 mortalium ope,
 tus esse debet,
 legibus enim
 t stupendam il-
 Nov. 24. &
 sunt quàm, teste
 uris, ne in cru-
 us est, quoniam
 rvis peccatis ve-
 niam,

